

LOVORD FÖR DAVID RAY GRIFFINS BOK OM WTC 7

”David Ray Griffin har åstadkommit en fullständig vederläggning av [det officiella] National Institute of Standards and Technology:s teori om World Trade Center 7, enligt vilken byggnaden rasade ihop till följd av en vanlig husbrand. Han visar att NIST genomgående gjort sig skyldigt till vetenskapligt fusk och påpekar att NIST fått ihop sin teori endast genom att hävda ett mirakel: att en skyskrapa med stålskelett kan rasa samman i fritt fall trots att inga sprängmedel använts för att avlägsna dess pelare.”

RICHARD GAGE, MEDLEM AV AMERICAN INSTITUTE OF ARCHITECTS,
GRUNDARE AV ARCHITECTS & ENGINEERS FOR 9/11 TRUTH.

”På basis av mitt vetande och min erfarenhet som ingenjör delar jag fullständigt Dr. Griffins slutsats att NIST:s rapport om WTC 7:s kollaps är pseudovetenskap och innehåller vilseledande och rent ut sagt felaktiga påståenden. Otaliga motsägelser som påpekades av utomstående experter under den officiella undersökningen ignoreras helt, eftersom de inte passade in i NIST:s konstlade förklaring.”

JACK KELLER, MEDLEM AV THE AMERICAN SOCIETY OF CIVIL ENGINEERS
AND THE NATIONAL ACADEMY OF ENGINEERING.

”Under mina 33 år som forskare i fysik vid Naval Research Laboratory har det varit en stor glädje för mig att få bidra till vetenskapens utveckling utan någon inblandning av laboratoriets tjänstemän. Det bekom mig därför illa att i David Ray Griffins samvetsgrant vetenskapliga bok finna otvetydiga bevis för konsekventa vetenskapliga förfälskningar utförda av ett politiserat NIST. Jag vädjar till president Obama att sätta stopp för denna underminering av vetenskapen vid NIST och tillsätta en ny, oberoende utredning av 11 september-attackerna.”

DAVID L. GRISCON, MEDLEM AV THE AMERICAN ASSOCIATION FOR
THE ADVANCEMENT OF SCIENCE OCH THE AMERICAN PHYSICAL SOCIETY

"2004 anklagade över 15.000 vetenskapsmän Bush-administrationen för att ha medverkat till en konsekvent 'förvrängning av vetenskapliga fakta för ensidiga politiska ändamål.' I den här boken visar D R Griffin att NIST:s rapport präglas av olika typer av vetenskaplig förfalskning, vilka samtliga pekar på en medveten strävan att ignorera de många bevisen för att WTC 7 rasade till följd av en kontrollerad rivning."

EARL STAELIN, ADVOKAT.

"Om man anser det viktigt att USA:s regerings vetenskapliga organ lämnar sannfärdig information till allmänheten, är denna bok av D R Griffin ett måste. Den visar utan skuggan av tvivel att NIST:s rapport om WTC 7:s 'kollaps' inte gett oss sanningen."

DWAIN DEETS, F D FORSKNINGSDIREKTÖR NASA
DRYDEN FLIGHT RESEARCH CENTER

"Professor Griffins minutiösa dissekering av NIST:s WTC7-rapport visar exakt hur fullkomligt felaktig och förvrängd dess teori om brandorsakad kollaps är och varför denna enorma byggnads sammanbrott måste ha åstadkommits genom avsiktlig rivning, som endast kan ha iscensatts och verkställt av inhemska krafter."

TONY SZAMBOTI, MEKANISK INGENJÖR,
TIDIGARE ANSTÄLLD I AMERIKANSKA FLOTTAN.

"Ännu en gång har D R Griffin tagit sig an en komplicerad del av 9/11-historien och gjort den begriplig. Oavsett om man är en novis i fråga om 11 september eller noggrant följt inkonsekvenserna i regeringens versioner, finner man att Griffins nya bok i hög grad är upplysande."

LORIE VAN AUKEN, ÄNKA EFTER KENNETH VAN AUKEN,
SOM DÖDADES VID WTC 1 DEN 11 SEPTEMBER,
MEDLEM AV THE FAMILY STEERING COMMITTEE
FOR THE 9/11 COMMISSION

David Ray Griffin

WORLD TRADE CENTER 7
OCH DESS MYSTISKA KOLLAPS

VARFÖR DEN OFFICIELLA RAPPORTEN

OM 11 SEPTEMBER

ÄR OVETENSKAPLIG OCH OSANN

Alhambra

ISBN 978-91-86063-13-9

© David Ray Griffin, 2010

Först utgiven av *Olive Branch Press*,

An imprint of *Interlink Publishing Group, Inc.* MA, USA.

1:a engelska upplaga, 2010

© Svensk översättning, *Alhambra Förlag AB*, Furulund, 2010

1:a svenska upplaga, 2010

Originalets titel: *The Mysterious Collapse of WTC 7 -*

Why the Final Official Report about 9/11 is Unscientific and False

Tryckt i Ungern 2010

Innehåll

Författarens tack, *9*

Ofta citerade verk, *10*

Inledning: Bakgrunden till NIST:s rapport om WTC 7, *11*

Del I

NIST:s ovetenskapliga förkastande av den mest sannolika teorin

1. NIST som politisk och inte vetenskaplig myndighet, *27*
2. Några grundregler för vetenskaplig metodik, *39*
3. NIST:s vägran att utgå från den mest sannolika hypotesen, *55*
4. NIST ignorerar tekniska bevis för att sprängmedel använts, *61*
5. NIST bortser från vittnesmål om sprängämnen, *112*
6. NIST:s skenargument mot sprängämnesteorin, *173*

Del II

NIST:s ovetenskapliga argument för sin egen teori

7. NIST:s teori om en unik kollaps: en översikt, *199*
8. Brändernas början och spridning: NIST:s icke-empiriska redogörelse, *210*
9. Brand- och ståltemperaturer: orimliga påståenden baserade på förvanskade data, *237*
10. Från värmeutvidgning till fullständig kollaps: fabricerade bevis och motsägelser, *273*

Slutord:

Varför NIST:s rapport om WTC 7 är ovetenskaplig och osann, *317*

Appendix A: Varför började explosionerna i WTC 7 klockan 9:30?, *338*

Appendix B: Ännu ett brinnande höghus som inte kollapsade, *346*

Noter, *349*

Register, *403*

Det är svårt att få någon att förstå något
när han har betalt för att inte förstå.

— Sinclair Lewis, 1935

Till Niels Harrit, Steven Jones och Kevin Ryan, tre forskare som
starkt har bidragit till vår förståelse av händelserna
i New York den 11 september 2001.

Och till minnet av Barry Jennings,
vars frispråkighet kanske kostade honom livet.

Författarens tack

Under arbetet med den här boken har jag fått oerhört mycket hjälp från ett stort antal personer.

Mest hjälp har jag fått av Elizabeth Woodworth, som har fungerat som oavlönad assistent. Förutom att hon har kommit med oräkneliga förslag till förbättringar har hon kontrollerat fakta och i många fall tagit fram informationen i fotnoterna.

Stor hjälp har jag också haft av mina sedvanliga assistenter Tod Fletcher och Matthew Everett, som båda har bättrat på text och notapparatur och rättat till allehanda brister. Ytterligare hjälp av det slaget har jag fått av Daniel Athearn och åklagare James Gourley, vars granskning av flera kapitel utmynnade i ett flertal viktiga förbättringar.

När det gäller de tekniska detaljerna har jag haft god hjälp av David Chandler, Niels Harrit, Steven Jones, Kevin Ryan och John Wyndham. Ett särskilt tack riktar jag till Frank Greening, som bistod mig i mitt arbete trots att han inte höll med om bokens slutsatser (med undantag för slutsatsen att NIST:s rapport om WTC 7 är oriktig).

Jag vill också tacka Dylan Avery, Ron Brookman, Richard Gage, Crockett Grabbe, Colman Jones, Graeme MacQueen, Alan Miller, Aidan Monaghan, Susan Peabody, Edward Rynearson och Chris Sarns för deras bistånd på olika områden.

Avslutningsvis vill jag tacka förläggaren Michael Mousha-beck, förlagsredaktören Pamela Thompson och alla andra på Olive Branch Press (som hör till Interlink Books), för deras roll i att göra sanningen om 11 september känd för en bredare allmänhet. Ett särskilt tack går till Hilary Plum, som var redaktör för boken.

Ofta citerade verk

Interim Report on WTC 7, NIST, juni 2004 (wtc.nist.gov/progress_report/june04/appendix.pdf).

NIST NCSTAR 1-8, *The Emergency Response Operations*, av Randall Lawson och Robert L. Vettori, september 2005 (wtc.nist.gov/NCSTAR1/PDF/NCSTAR%201-8.pdf).

NIST NCSTAR 1A, *Final Report of the Collapse of World Trade Center Building 7*, Draft for Public Comment, augusti 2008 (wtc.nist.gov/media/NIST_NCSTAR_1A_for_public_comment.pdf). Detta är den korta versionen av NIST:s "Draft Report" (77 sidor).

NIST NCSTAR 1-9, *Structural Fire Response and Probable Collapse Sequence of World Trade Center Building 7*, Draft for Public Comment, augusti 2008. Detta är den långa versionen av NIST:s "Draft Report" (två volymer). Volym 1 (wtc.nist.gov/media/NIST_NCSTAR_1-9_Vol1_for_public_comment.pdf) innehåller sidorna 1-360; Volym 2 (wtc.nist.gov/media/NIST_NCSTAR_19_vol2_for_public_comment.pdf) innehåller sidorna 361-719. (Eftersom pagineringen är löpande anger citaten bara sidnummer, inte volym.)

NIST NCSTAR 1-9, *Structural Fire Response and Probable Collapse Sequence of World Trade Center Building 7*, november 2008. Detta är den långa versionen av NIST:s Slutrapport om WTC 7, fördelad på två volymer. Volym 1 (wtc.nist.gov/NCSTAR1/PDF/NCSTAR%201-9%20Vol%201.pdf) innehåller sidorna 1-360; Volym 2 (wtc.nist.gov/NCSTAR1/PDF/NCSTAR%201-9%20Vol%202.pdf) innehåller sidorna 361-729. (Eftersom pagineringen är löpande anger citaten bara sidnummer, inte volym.)

Shyam Sunder, "Opening Statement", NIST Press Briefing, 21 augusti 2008 (wtc.nist.gov/media/opening_remarks_082108.html).

"WTC 7 Technical Briefing", NIST, 26 augusti 2008 (event.on24.com/event-Registration/EventLobbyServlet?target=lobby.jsp&eventid=118145).

Inledning

Bakgrunden till NIST:s rapport om WTC 7

Det finns två huvudteorier om vem som låg bakom attackerna den 11 september 2001. Enligt den teori som lades fram av Bush-Cheney-administrationen (den är inget annat än en teori eftersom några bevis aldrig har presenterats¹), planerades och utfördes attackerna av al-Qaida-terrorister på order av Usama bin Ladin. Den alternativa teorin, som stöds av den så kallade Sanningsrörelsen, hävdar att attackerna var planerade av tjänstemän inom Bush-Cheney-administrationen.

Enligt Sanningsrörelsens medlemmar var attackerna en operation under "falsk flagg", som syftade till att plantera bevis som riktade misstankarna mot grupper eller länder som de verkliga förövarna ville gå till militärt angrepp mot. I det här fallet hade Bush-Cheney-administrationen flera månader före den 11 september bestämt sig för att gå till anfall mot muslimska länder i Mellanöstern, i första hand Afghanistan och Irak.² Genom att planera och utföra attackerna den 11 september planterade förövarna ut bevis som pekade ut muslimer från Mellanöstern – bevis som när de studeras närmare enkelt kan påvisas vara fabricerade.³

Sanningsrörelsen menar att när den officiella redogörelsen för attackerna sätts under lupp går det att visa att den inte stämmer. Många medlemmar av rörelsen anser att falsariet

framstår som klarast i beskrivningen av hur byggnad 7 i World Trade Center rasade, en byggnad som i sammanhanget brukar kallas WTC 7. Byggnadens kollaps framhålls som den officiella förklaringens akilleshäla, den punkt på vilken den visar sitt tillkortakommande som allra tydligast.⁴

WTC 7: Den officiella förklaringens akilleshäla och centrala mysterium

Enligt den officiella redogörelsen för 11 september-attackerna rasade tvillingtornen – WTC 1 och 2 – sedan de träffats av flygplan och flygbränslet börjat brinna. Även om den förklaringen avvisas av ett växande antal forskare, arkitekter och ingenjörer⁵ har den uppfattats som tillräckligt trovärdig för att verka övertygande på en majoritet av USA:s befolkning.

Men samma dag rasade också WTC 7, som aldrig träffades av något flygplan. Det verkade alltså som om byggnaden kollapsade enbart till följd av brand, i sig en händelse som saknar motstycke. *New York Times* skribent James Glanz skrev några månader efter händelsen: "Experter hävdar att ingen liknande byggnad, inget modernt höghus med stålstomme, någonsin tidigare hade rasat i en okontrollerad brand." Glanz citerade även en ingenjör, som sade: "För oss byggnadsingenjörer är det betydligt viktigare att förstå varför WTC 7 rasade än att förstå varför tvillingtornen gjorde det", eftersom ingenjörerna inte hade något svar på frågan om hur WTC 7 kunde rasa.⁶

Ett möjligt svar är dock att WTC 7 revs med hjälp av utplacerade sprängmedel i vad som brukar kallas en "kontrollerad rivning". Det var nämligen det enda sätt på vilket höghus med stålstomme dittills hade kunnat jämnas med marken. Ur vetenskaplig synvinkel vore därför den troligaste förklaringen till att WTC 7 rasade att byggnaden sprängdes.⁷

Den offentliga diskussionen om ödeläggelsen av World Tra-

de Center fördes emellertid i ett politiskt och inte vetenskapligt sammanhang. Den allmänna uppfattningen var att USA hade attackerats av utländska terrorister som kapat några flygplan och flugit dem in i tvillingtornen och Pentagon. Bushadministrationen tolkade öppet händelsen som en krigshandling och iscensatte ett "krig mot terrorn" under förespegling att det var USA:s svar på angreppen. Om en av WTC-byggnaderna bragts på fall av sprängmedel, hade detta inneburit att attackerna inte kom som en överraskning, en tanke som var närmast omöjlig att framföra privat och i ännu högre grad offentligt. Och att antyda något sådant i massmedierna var knappast att tänka på (i alla fall inte efter den 11 september, även om det ska erkännas att en del journalister faktiskt förde fram tanken att byggnaderna hade sprängts⁸).

Sålunda klassades WTC 7:s kollaps som ett "mysterium", i den mån händelsen alls fick fäste i allmänhetens medvetande. För faktum är att den inte uppmärksammades särskilt mycket. WTC 7 hade visserligen 47 våningar och skulle ha varit den högsta byggnaden i nästan vilken annan stad som helst, men den var en dvärg jämfört med de 110 våningar höga tvillingtornen. Byggnaden hamnade i skuggan av de senare också i massmedias rapportering. James Glanz påpekade att WTC 7:s kollaps var "ett mysterium [...] som antagligen skulle ha väckt uppmärksamhet i hela världen" om inte tvillingtornen också hade rasat.⁹ Som läget var kom detta mysterium aldrig att diskuteras i någon större omfattning.

Samtidigt verkade det nästan som om myndigheterna inte ville att allmänheten skulle intressera sig för WTC 7. Medan tevetittarna gång efter annan fick se tvillingtornen träffas av flygplan och sedan rasa, visade de stora kanalerna sällan eller aldrig bilder på WTC 7. Och 11 september-kommissionens rapport från 2004 nämnde inte med ett ord att denna byggnad också hade rasat. Trots Sanningsrörelsens insatser för att göra

detta känt, visste enligt en undersökning gjord av Zogby 43 procent av amerikanerna ännu i maj 2006 inte om att WTC 7 hade störtat samman.¹⁰

Om myndigheterna medvetet försökte hindra allmänheten från att tänka på WTC 7 och i stället rikta uppmärksamheten på tvillingtornen, skulle de ha haft en god anledning till det. Förutom att WTC 7 inte hade träffats av något flygplan och inte härjades av större bränder åstadkomna av flygbränsle, påminner dess kollaps när man studerar den på video om den typ av kontrollerad rivning som kallas implosion. En sådan innebär att raset börjar nertill så att byggnaden faller in i sig själv och blir till en ganska liten hög med bråte. Videofilmerna visar också att WTC 7 rasade i nästan fritt fall – vilket normalt bara vore möjligt om alla dess bärande pelare hade slagits ut av sprängmedel.

När personer med kunskaper i ämnet ser videoupptagningar av WTC 7:s kollaps drar de därför nästan omedelbart slutsatsen att byggnaden revs genom sprängning. Bland annat skrev en ingenjör i Paris, Daniel Hofnung, så här:

Åren närmast efter 11 september-attacken trodde jag att allt jag läste i specialtidningar och franska tidningar var sant. Men när jag såg en film om hur WTC 7 störtade samman insåg jag att det omöjligt kunde ha skett på det sätt som hävdades.¹¹

Och Chester Gearhart, som före pensioneringen arbetade som offentliganställd ingenjör i Kansas City, sade:

Jag har varit med om att uppföra många större byggnader och dessutom bevittnat fem kontrollerade rivningar i Kansas City. När jag såg tvillingtornen rasa den 11 september, tänkte jag att det var något som inte stämde och att det var en omöjlighet. När jag sedan såg byggnad 7 störta samman förstod jag att det var en kontrollerad rivning.¹²

Ännu ett exempel ges av kemisten Niels Harrit vid Köpenhamns

universitet, vars rapport om förekomsten av nanotermit i dammet från World Trade Center diskuteras i kapitel 4. På frågan om hur han blev engagerad i 11 september-frågan, svarade han:

Mitt intresse väcktes när jag såg hur byggnad 7 störtade samman, alltså den tredje skyskrapan. Det skedde sju timmar efter tvillingtornen. Och det hade bara funnits två flygplan. När man som forskare ser ett 186 meter högt 47-våningshus rasa ihop på 6,5 sekunder tror man inte sina ögon. Jag var tvungen att se videon flera gånger. Jag tryckte på playknappen tio gånger och bara gapade. För det första hade jag aldrig hört talas om byggnaden innan. För det andra fanns ingen synlig orsak till att den skull kollapsa som den gjorde, rakt ner på 6,5 sekunder. Jag har inte kunnat släppa detta sedan dess.¹³

Ännu ett exempel ger Danny Jowenko, som äger ett rivningsföretag i Nederländerna. Han kände inte heller till vad som hänt WTC 7. När han år 2006 ombads kommentera en video av byggnadens kollaps utan att veta vilket hus det gällde, svarade han med en gång att det han såg var en kontrollerad rivning.¹⁴ När han senare efter att ha studerat saken närmare tillfrågades om han stod fast vid sitt första utlåtande svarade han: "Absolut."¹⁵

När Jowenko med flera förklarar att WTC 7 uppenbart jämnades med marken med sprängmedel, baserar de inte bara sin slutsats på att inget höghus med stålstomme dittills hade störtat samman annat än genom kontrollerad rivning. De baserade den också på att denna kollaps i många avseenden påminner om de som är typiska vid kontrollerade rivningar av implosionstyp.

Låt mig nämna sju av de viktigaste likheterna: (1) WTC:s kollaps började nedtill på byggnaden; (2) raset började plötsligt (inte gradvis om det hade föranletts av att bränder hade försvagat stålet, vilket ändå inte vore möjligt);¹⁶ (3) byggnaden rasade helt, så att inte en enda av dess stålpelare stod kvar; (4) den föll rakt ned och symmetriskt; (5) accelerationen påminde om den hos ett fritt

fallande föremål (vilket antyder att de bärande stålpelarna hade slagits ut); (6) mycket av byggnadens betong pulvriserades till små partiklar, vilket skapade ett väldigt dammoln; och (7) den mesta bråten samlades i en ganska liten, kompakt hög. (Likheterna betonas i en video med titeln "This is an Orange".¹⁷⁾

De flesta som inte redan är skeptiska till den officiella förklaringen av 11 september blir de det när de uppmärksammas på hur denna byggnad störtade samman – vilket illustreras av uttalanden från personer som Daniel Hofnung, Chester Gearhart, Niels Harrit och Danny Jowenko. Det är därför som Sanningsrörelsen betraktar WTC 7 som den officiella förklaringens akilleshäl.

Den tidigare nämnda Zogby-undersökningen antydde att det fanns en positiv korrelation mellan en skepsis till den officiella förklaringen och kunskap om WTC 7: antalet amerikaner som inte kände till WTC 7:s kollaps (43 procent) var ungefär detsamma som ansåg att en ny undersökning av 11 september-attackerna var onödig (47 procent). Genom att framhålla WTC 7 som den officiella förklaringens akilleshäl räknar Sanningsrörelsen med att en ökad kunskap om byggnadens ras kommer att öka skepsisen till den officiella hållningen (som avfärdar sprängämneshypotesen).

Hur svårt det är att förklara WTC 7:s sammanbrott utan att ta med sprängämnena i räkningen illustreras av den första officiella rapporten om World Trade Centers öde, som publicerades 2002 av Federal Emergency Agency (FEMA). Som federal myndighet underställd Bush-Cheney-administrationen måste den presentera en förklaring som inte byggde på att sprängämnena kommit till användning. Myndigheten misslyckades dock med det.

Författarna till FEMA-rapporten bestämde sig för att presentera en möjlig förklaring som de sedan tog avstånd från. De tecknade ett fiktivt scenario, enligt vilket brinnande bråte från det sammanstörtade WTC 1 (norra tornet) skulle ha utlöst ett

brinnande inferno inne i WTC 7, som efter att ha brunnit i sju timmar slutligen föll ihop. Branden skulle ha uppstått till följd av att "dieselbränsle med enorm energipotential antändes i fastigheten". Men författarna lade snabbt in ett förbehåll och sade att även om detta var deras "bästa hypotes" så var den "inte särskilt sannolik".¹⁸

När författarna på så sätt erkände sitt nederlag stärktes Sanningsrörelsen i sin övertygelse om att WTC 7:s sammanbrott verkligen var den officiella förklaringens akilleshäla – den del av den officiella berättelsen som var mest sårbar och kunde användas för att punktera ballongen.

NIST för mysteriet vidare

När FEMA-rapporten kom hade uppdraget att presentera en slutgiltig förklaring till hur tvillingtornen och WTC 7 kunde rasa samman getts till National Institute of Standards and Technology – som hädanefter i boken benämns NIST. En plan för dess "granskning av WTC-byggnaderna 1 och 2 ("tvillingtornen") och WTC-byggnad 7" uppgjordes mellan oktober 2001 och augusti 2002. NIST författade löpande sammanfattningar av arbetet i december 2002 och maj 2003 för arkivändamål.¹⁹ I juni 2004 publicerade man den så kallade *Interim Report on WTC 7*.²⁰ Men när väl detta var klart, upphörde NIST:s utredare att arbeta med WTC 7 för att under hösten 2005 helt ägna sig åt att färdigställa utredningen av tvillingtornen. När rapporten om tornen presenterades i oktober 2005 återupptogs arbetet med att utreda WTC 7:s fall (allt enligt ett uttalande från NIST 2006).²¹ I april 2005 presenterade NIST ytterligare en preliminär rapport om WTC 7.²²

Detta är viktigt, ty när NIST publicerade sin slutrapport om WTC 7 2008 hävdade det – som svar på anklagelsen om att institutet medvetet hade försenat publiceringen, kanske på Bushad-

ministrationens order – att de bara arbetat på rapporten sedan 2005, alltså i tre år. I själva verket hade de arbetat på den i närmare sex.

Hur som helst, även om NIST:s teori om vad som fick WTC 7 att störta samman förändrades över åren var man orubblig på en punkt: man förnekade hela tiden att byggnaden hade fällts till marken med sprängmedel. Som det stod i den preliminära rapporten från april 2005: "NIST har inte funnit några bevis för att WTC 7 rasade till följd av [...] en kontrollerad rivning."²³

Hur förklarade NIST då vad som hänt? Mellan juni 2004 (då institutet publicerade sin *Interim Report on WTC 7*) och augusti 2008 (då en "remissversion" av slutrapporten gavs ut under namnet *Draft for Public Comment*), menade NIST att WTC rasade på grund av skador av två slag: skador till följd av bränder samt skador orsakade av bråte från det norra tornet (som låg betydligt närmare än det södra) när det störtade.

Tidskriften Popular Mechanics tolkar NIST:s arbete

Vad gäller frågan om bränderna var tillräckligt värmealstrande och varade tillräckligt länge för att åstadkomma betydande skador på bärande strukturer, hävdade NIST under denna period, liksom FEMA tidigare gjort, att bränderna fick näring av dieselbränsle som fanns i byggnaden. I en artikel om 11 september i tidskriften *Popular Magazines* marsnummer 2005, som starkt stödde den officiella förklaringen, hävdades (med hänvisning till NIST):

Utredarna tror att branden underblåstes av dieselbränsle som förvarades i tankar i byggnaden som drivmedel till nödgeneratorer. De flesta tankarna var ganska små, men en generator på femte våningen var kopplad till en stor tank i källaren via en högtrycksledning.²⁴

Popular Mechanics citerade därefter NIST:s chefsutredare Shyam Sunder, som ska ha sagt: "Vår nuvarande arbetshypotes är att högtrycksledningen försåg [elden] med bränsle under en längre period."²⁵ I en något reviderad och utvidgad version av artikeln, utgiven i bokform 2006, upprepade *Popular Mechanics* denna ståndpunkt: "ihållande bränder" kan ha tillförts näring via bränsletankar i byggnaden "under upp till sju timmar".²⁶

Hänvisningen till dieselbränsle var ett eko av FEMA:s hypotes. Men NIST införde ett nytt element genom att, som det står i *Popular Mechanics* bok, hävda att "WTC 7 skadats mycket värre av nedfallande bråte än vad FEMA-rapporten angav". I sin beskrivning av skadorna citerade *Popular Mechanics* Shyam Sunder: "Nästan en tredjedel av framsidan från mitten och neråt - ungefär tio våningsplan och cirka 25 procent av byggnadens innanmäte - hade gröpts ur." Den upptäckten var enligt *Popular Mechanics* skäl nog att förkasta invändningen mot den officiella förklaringen att "det inte fanns några historiska exempel på att stora brandskyddade stålbyggnader hade rasat".²⁷

Den påstått väldiga skada på WTC 7 som orsakats av bråte betraktades av *Popular Mechanics* som en motsvarighet till de skador som tvillingtornen åsamkats av flygplansträffarna, vilket framgår av följande utdrag:

De slutsatser som dragits av [hundratals experter från universitet och näringsliv, liksom av statliga myndigheter] har varit samstämmiga: En kombination av fysiska skador från flygplanen - och i WTC 7:s fall från nedfallande bråte - och långvariga bränder fick de tre byggnaderna att störta samman.²⁸

Även om resonemanget vid tiden för uttalandets publicering år 2006 bara var NIST:s "arbetshypotes", betraktade *Popular Mechanics* nonchalant det som en av de "slutsatser" som dragits av "hundratals experter".

Popular Mechanics hävdade till och med att NIST:s arbetshy-

potes, baserad på att byggnaden hade skadats av nedfallande bråte och långvariga bränder som fått näring av dieselbränsle, hade löst mysteriet hur WTC 7 kunde rasa. Även om detta "till en början hade förbryllat utredarna", berättade *Popular Mechanics* år 2006 för sina läsare att samma utredare "nu anser att byggnaden rasade på grund av en kombination av utdragna bränder inne i den och skador som orsakats när det norra tornet störtade samman".²⁹

Popular Mechanics såg arbetshypotesen som ett konstaterat faktum, även om man erkände att NIST inte hade slagit fast hur hypotesens båda bärande delar hängde ihop. "Sunder säger", står det i *Popular Mechanics*, att "NIST inte har lyckats utröna om [bränderna eller skadorna till följd av nedfallande bråte] var den huvudsakliga orsaken till att byggnaden rasade."³⁰ *Popular Mechanics* tillstod att denna ganska betydelsefulla fråga inte hade fått något svar men ansåg ändå att NIST hade tillräckligt på fötterna för att utesluta att sprängämnen varit med i spelet:

NIST-rapporten är bestämd på den här punkten. Den preliminära rapporten konstaterar torrt: "NIST har inte kunnat finna bevis för att WTC 7 rasade till följd av en [...] kontrollerad rivning."³¹

Det faktum att *Popular Mechanics* tog sig friheten att betrakta en *preliminär* rapport som *slutgiltig* tyder på att tidskriften vägledades av en stark önskan att finna just ett sådant svar.

NIST:s lösning på mysteriet år 2008

NIST:s utredare var vid samma tidpunkt tydligen inte själva så övertygade om att de hade löst mysteriet. På frågan om varför WTC 7 hade rasat svarade Sunder i början av 2006: "Ärligt talat vet jag inte. Det har varit svårt att förklara vad som hände med byggnad 7."³²

Det faktum att NIST:s dittills gjorda rön inte borde ha betraktats som slutgiltiga framgick 2008 när NIST gav ut sin slutrapport om WTC 7 (*Draft for Public Comment* kom i augusti och Slutrapporten i november).³³ I den rapporten överger NIST nämligen de båda element som enligt *Popular Mechanics* hade gett en tillfredsställande förklaring av mysteriet. Det betyder (1) att NIST inte längre anser att dieselbränslet i WTC 7 förklarar varför bränderna varade så länge. Det menar tvärtom att "dieselunderblåsta bränder inte fick WTC 7 att kollapsa".³⁴ Och (2) NIST hävdar inte längre att fallande bråte från det norra tornet i någon högre grad bidrog till att WTC 7 rasade. I stället påstår man: "Förutom att den startade bränderna i WTC 7 bidrog bråten från WTC 1 endast i liten utsträckning till att medföra WTC 7:s sammanbrott."³⁵

Det andra av de båda reviderade utlåtandena innebär att NIST - tvärtemot vad *Popular Mechanics* hade påstått i sin bok från 2006 - faktiskt hävdar att denna skyskrapa med stålstomme var den första byggnad i historien som rasat enbart till följd av brand.

Revideringen undergräver dessutom ett bärande element i *Popular Mechanics* invändning mot att WTC sprängdes. I en BBC-dokumentär från 2006 med titeln *The Conspiracy Files: 9/11* fick Davin Coburn, forskningsredaktör för *Popular Mechanics*, frågan varför WTC 7:s ras "precis ser ut som en kontrollerad rivning". Han svarade:

Jag förstår varför folk tycker det ... Men när man känner till hur byggnaden var konstruerad, hur stommen var byggd och vilka skador de fallande tvillingtornen åsamkade byggnaden håller hypotesen om att det rörde sig om en kontrollerad rivning helt enkelt inte streck.³⁶

Nu när NIST förklarat att bråten från de fallande tornen *inte* hade någon betydelse för WTC 7:s kollaps, tycker man att *Popu-*

lar *Mechanics* borde ha tagit tillbaka sitt påstående och medge att teorin om en kontrollerad rivning trots allt äger en viss tyngd.

En sådan grundlig revidering har inte heller NIST gett prov på: Trots att man har ändrat åsikt på några punkter, håller man i slutrapporten fast vid åsikten att sprängämnen inte hade något med WTC 7:s ras att göra.³⁷

Förutom att Sunder verkade övertygad på den punkten föreföll han också omotiverat säker på att NIST:s nya förklaring av raset var korrekt. Han sade att "orsaken till att World Trade Center 7 störtade samman inte längre är ett mysterium"³⁸ och förvissade sina lyssnare om att "vetenskapen står bakom vår slutsats". Han tillade dessutom: "Sanningen är så självklar att den ligger i öppen dager."³⁹

Återstoden av den här boken ägnar jag åt att visa att NIST:s rapport om WTC 7 inte alls får stöd av vetenskapen utan tvärtom är ett ovetenskapligt dokument som står i strid med flera principer inom gängse vetenskaplig metodik.

I Del I förklarar jag varför NIST bör ses som en politisk och inte vetenskaplig myndighet. Jag tar där upp några grundläggande riktlinjer för vetenskapliga metoder och kommer fram till att NIST har brutit mot två av dem: (1) att forskare bör utgå från den mest sannolika hypotesen (i det här fallet kontrollerad rivning) och (2) att forskare måste ta hänsyn till *alla* relevanta bevis (i det här fallet både tekniska och muntliga bevis som stöder tesen att WTC 7 raserades med sprängmedel).

I Del II granskar jag NIST:s alternativa teori, som säger att WTC 7 rasade till följd av vanliga bränder. Jag visar att den teorin är i grunden ovetenskaplig och vilar på en kombination av ick-eempirisk spekulation, orimliga antaganden, tvetydiga fakta och till och med fabricerade uppgifter. I kapitel 10 visar jag att NIST i sin slutrapport om WTC 7 från november 2008 till och med bryter mot en av vetenskapens mest grundläggande principer, nämligen att en förklaring inte får kräva att mirakel inträffat.

Läsare av NIST:s rapport om WTC 7 kommer verkligen, som Shyam Sunder säger, upptäcka att sanningen ligger i öppen dager. Men det "självklara" är inte, som han antydde, rapportens sanning utan dess oriktighet.

Kommentar till terminologin

Sprängämne: Termen "sprängämne" syftar på allehanda energi- instabila ämnen som kan åstadkomma explosioner. I den här boken avses emellertid en viss sorts sprängämnen, nämligen de som kan brukas för att bryta stål eller få stål att plötsligt förlora sin bärfkraft. Av dessa båda egenskaper – att åstadkomma explosioner och att få stål att svikta – är det den senare som är intressantast för vårt vidkommande. Om ett ämne som klassas som "brandfarligt", till exempel vanlig termit,⁴⁰ används för att skapa en "riktad sprängverkan", betraktar jag substansen som sprängämne även om den inte genererar de knallar och tryckvågor som normalt förknippas med kraftiga explosioner. (Med *sprängladdning* menas en viss kvantitet av en explosiv substans, medan *riktad sprängverkan* åstadkoms av en "laddning utformad för att koncentrera sin sprängverkan åt ett bestämt håll".)⁴¹

Slutrapport : NIST:s bruk av ordet "slutrapport" när det gäller WTC 7 kan vara förvirrande. Det används i första hand för att skilja WTC 7-rapporten 2008 från NIST:s preliminära rapporter från tidigare år. Men den "slutrapport" som kom 2008 finns i två versioner: en "remissutgåva" ("Draft Report for Public Comment"), som kom i augusti, och en "slutgiltig" rapport, som publicerades i november. Saken kompliceras ytterligare av att NIST både i augusti och november gav ut två versioner av sin slutrapport: en kortversion med titeln *Final Report on the Collapse of World Trade Center Building 7*, och en lång version som – trots att den verkligen är NIST:s slutrapport om byggnad 7 – saknar

orden "slutrapport" i titeln och heter *Structural Fire Response and Probable Collapse Sequence of World Trade Center Building 7*.

För att undvika förväxling använder jag följande metod: när titeln skrivs med liten begynnelsebokstav, "slutrapport", åsyftas NIST:s rapport om WTC 7 som gavs ut i augusti 2008 (i både en kort och en lång version), att skilja från de preliminära rapporterna från tidigare år. "Slutrapport" med stor begynnelsebokstav används som beteckning på den verkligt slutgiltiga versionen från november 2008, som ska skiljas från augustiversionen med titeln *Draft for Public Comment*, ibland kallad *Draft Report* eller *Draft version*. När jag inte behöver skilja novemberversionen från augustiversionen använder jag ordet "slutversion".

Del I

NIST:s ovetenskapliga
förkastande av den mest
sannolika teorin

NIST som politisk och inte vetenskaplig myndighet

I det här kapitlet presenteras argument för att NIST under tiden då det utarbetade sina rapporter om World Trade Center fungerade som politisk myndighet i Bush-Cheney-administrationens tjänst snarare än som vetenskapligt organ. Innan jag lägger fram argumenten diskuterar jag grundregeln att den som är misstänkt för ett visst brott inte skall få utreda brottet i fråga. Därefter visar jag att samtliga officiella utredningar av 11 september-attackerna, bland annat NIST-utredningen, utfördes av företrädare för Bush-Cheney-administrationen.

Misstänkta, utredningar och 11 september

När ett brott har begåtts säger både sunt förnuft och lagen att den som är misstänkt inte får ha något med utredningen av det att göra. De två huvudmisstänkta för 11 september-attackerna är å ena sidan Usama bin Ladin och al-Qaida och å andra sidan Bush-Cheney-administrationen. Det hade naturligtvis varit befängt om uppgiften att utreda 11 september-attackerna hade lagts ut på företrädare för bin Ladins organisation al-Qaida. Ändå har samtliga officiella utredningar utförts av företrädare för den andra huvudmisstänkta: Bush-Cheney-administrationen.

Kanske tror man att den officiella redogörelsen för 11 september bara ifrågasätts av ett litet antal personer, i huvudsak

knäppskallar, och att det faktum att utredningarna omhändertagits av representanter för Bush-Cheney-administrationen därför inte utgör något större problem.

Men antalet personer som ifrågasätter den officiella förklaringen är tvärtom mycket stort. Enligt Zogby-undersökningen 2006 uppgav sig mindre än hälften – bara 48 procent – av den amerikanska allmänheten vara övertygad om att regeringen och 11 september-kommissionen inte döljer något.¹ En annan undersökning från samma år var ännu mer avslöjande då den uttryckligen frågade de intervjuade om de trodde att 11 september åtminstone delvis var ett insiderjobb. Enkäten, som utfördes av Scripps Howard/Ohio University, visade att 36 procent av de svarande höll med om påståendet att "federala tjänstemän antingen deltog i attackerna mot World Trade Center och Pentagon eller underlät att förhindra dem".² "36 procent är en betydande andel. Det är inget marginalfenomen utan en etablerad politisk realitet."³

Andelen personer som avvisar den officiella förklaringen till 11 september är stor i USA, men ännu större i en del andra länder. WorldPublicOpinion.org genomförde under sommaren 2008 en undersökning i sju länder och fann att i åtta av de undersökta länderna trodde färre än 50 procent av medborgarna att al-Qaida låg bakom attackerna. Bland länderna återfanns även bundsförvanter till USA, till exempel Mexiko, där bara 33 procent av befolkningen trodde att al-Qaida bar skulden, och Jordanien, där bara 11 procent trodde det. Till och med i Storbritannien, USA:s främsta allierade i "kriget mot terrorismen" efter 11 september, sade sig bara 57 procent tro att al-Qaida var ansvarigt för angreppen.⁴

Bland dem som inte stödde uppfattningen att al-Qaida låg bakom menade en betydande andel att attackerna hade iscensatts av USA självt. Denna syn var mest spridd (bland de 17 undersökta länderna) i två länder som hör till USA:s allierade,

nämligen Turkiet och Mexiko, där 36 respektive 30 procent sade sig vara av den uppfattningen. Motsvarande siffror för två andra USA-allierade länder, Tyskland och Sydkorea, var 23 respektive 17 procent. I Kina lade nio procent av befolkningen skulden på USA. Även om det är en lägre siffra än i de flesta andra länderna motsvarar det över 90 miljoner kineser.⁵

De som tycker att det inte finns några starka bevis mot den officiella förklaringen till 11 september kanske tror att den avvisas mest av lågutbildade och att ju högre utbildning en person har desto större är sannolikheten att han eller hon godtar den officiella förklaringen. Undersökningen fann dock att lågutbildade var signifikant mer benägna att lägga ansvaret för 11 september-attackerna på al-Qaida.⁶

Ett annat spritt antagande är att Sanningsrörelsen – som här definieras som dem som offentligt har uttryckt skepsis mot den officiella berättelsen eller åtminstone menat att en ny utredning behövs – består av "knasbollar" och "tokar". Att detta är felaktigt visas av att rörelsen i dag stöds av en lång rad forskar- och yrkesorganisationer. Hit hör bland andra Architects and Engineers for 9/11 Truth,⁷ Firefighters for 9/11 Truth,⁸ Lawyers for 9/11 Truth,⁹ Intelligence Officers for 9/11 Truth,¹⁰ Medical Professionals for 9/11 Truth,¹¹ Pilots for 9/11 Truth,¹² Political Leaders for 9/11 Truth,¹³ Religious Leaders for 9/11 Truth,¹⁴ Scholars for 9/11 Truth,¹⁵ Scholars for 9/11 Truth and Justice (med ett stort antal forskare som medlemmar),¹⁶ Veterans for 9/11 Truth,¹⁷ samt S.P.I.N.E: The Scientific Panel Investigating Nine-Eleven.¹⁸ (För en översikt över kända och trovärdiga personer på olika områden som vill se en ny utredning, se Patriots Question 9/11.¹⁹)

Som enkäterna och organisationerna visar finns det i USA och världen över ett stort antal personer – av vilka många är välutbildade och en del är professionellt sakkunniga på områden som är relevanta vid en bedömning av den officiella för-

klaringen – som menar att Bush-Cheney-administrationen inte berättade sanningen om 11 september-attackerna. En stor andel av dessa personer tror att attackerna i själva verket iscensattes eller i alla fall underlättades av personer inom regeringen.

Med hänsyn härtill vore det oansvarigt att vifta bort regeln att personer som misstänks för att ha underlättat eller åtminstone dolt ett brott inte får ansvara för utredningen av brottet i fråga. Att en utredning av händelserna den 11 september leds av företrädare för Bush-Cheney-administrationen måste betraktas som rättsvidrigt (i samma mening som en utredning ledd av al-Qaida vore det). Ändå har varje officiell utredning av 11 september hittills utförts av företrädare för denna administration.²⁰

FEMA-ASCE-rapporten

Den första utredningen av attacken mot World Trade Center leddes av FEMA, vars fullständiga namn – Federal Emergency Management Agency – vittnar om att det är en federal myndighet. Det betyder att åren 2001 och 2002, när rapporten sammanställdes, var FEMA en myndighet kontrollerad av Bush-Cheney-administrationen. FEMA:s tragiskt valhänta reaktion på orkanen Katrina gjorde amerikanerna smärtsamt påminda om att FEMA utses och verkar efter presidentens gottfinnande.

FEMA-rapporten togs i själva verket fram av American Society of Civil Engineers (ASCE). Men arbetet utfördes på uppdrag av och inom de ramar som FEMA och andra federala myndigheter satt upp. Hur begränsande dessa ramar faktiskt var uppdagades när ASCE:s utredare berättade för House Committee on Science att de inte ens hade rätt att "beslagta stålfragment för analys innan de sändes till återvinning".²¹ Tidskriften *Fire Engineering* skrev 2002:

Den "officiella utredningen" som fått FEMA:s välsignelse ... är

en halvmesyr som kan tänkas ha beställts av politiska krafter vars främsta politiska intressen milt uttryckt är långt ifrån öppet presenterade. Bortsett från det marginella värde det kan ha haft att ASCE:s utredningskommission under tre dagar besiktigade skadorna på plats – en ”turistutflykt”, enligt en nära källa – kontrollerades inga bevis över huvud taget.”²²

Som dessa uttalanden visar tilläts ingen *egentlig* utredning.

Och även om FEMA:s och ASCE:s personal i egenskap av självständigt tänkande individer avvisade regeringens version – att flygplansträffarna och de påföljande bränderna fällde byggnaderna – skulle de inte ha kunnat publicera en FEMA-ASCE-rapport som gick emot den versionen.

11 september-kommissionen

Även om 11 september-kommissionen allmänt kallades ”fristående” var den i själva verket inte alls fristående från Bush-Cheney-administrationen.

Kommissionen leddes av dess verkställande direktör, Philip Zelikow, inte av dess båda ordförande, Thomas Kean och Lee Hamilton, och de andra åtta ledamöter vi kunde se på teve. Dess arbete utfördes av Zelikow och hans 85-hövdade personalstyrka, som arbetade direkt under honom. Det innebar att, som journalisten Philip Shenon vid *New York Times* skrev, ingen ledamot hade ”en egen personalresurs, vilket brukar vara fallet i oberoende kommissioner”. Zelikow hindrade därmed ”ledamöterna från att företa egna utredaräventyr”.²³

Förutom att leda sin personals arbete, tala om för dem vad som skulle utredas (och därmed vad som *inte* skulle utredas) var Zelikow till stor del ansvarig för kommissionens slutprodukt, *The 9/11 Commission Report*. Dessutom hade, skrev Shenon, Zelikow i hemlighet gjort ett utkast till boken i fråga och därmed slagit fast slutsatserna på förhand – redan innan kommissionens

personal hade börjat sitt arbete.²⁴

Varför är det viktigt? Jo, därför att Zelikow i grund och botten tillhörde Bushs administration. Framför allt stod han Condoleezza Rice nära och hade arbetat med henne i nationella säkerhetsrådet under George Bush den äldres presidenttid. När republikanerna befann sig i opposition under Clintonåren, skrev han en bok tillsammans med henne. När Rice sedan utnämndes till nationell säkerhetsrådgivare åt president Bush den yngre, hämtade hon Zelikow som biträde för att sätta samman det nya nationella säkerhetsrådet (varefter Zelikow av Bush utnämndes till det så kallade President's Foreign Intelligence Advisory Board, presidentens rådgivare i utrikes underrättelsefrågor). År 2002, när Rice fick i uppdrag att formulera "USA:s nationella säkerhetsstrategi" (NSS 2002), överlät hon denna uppgift på Zelikow.²⁵

Det senare är särskilt betydelsefullt, eftersom NSS 2002 utnyttjade 11 september-attackerna för att rättfärdiga en ny doktrin om förebyggande krig, som Cheney och andra hökar i administrationen efterlyste. Genom att meddela denna nya doktrin gav USA med 11 september-attacken som ursäkt sig själv rätten att gå till anfall mot andra länder även om dessa inte utgjorde något överhängande hot.²⁶ Detta var ett ödesdigert dokument, ty som Shenon påpekade, utnyttjades det för att "motivera ett förebyggande anfall mot Irak".²⁷

Med tanke på att 11 september-attackerna kan ha iscensatts eller åtminstone underlättats av Bush-Cheney-administrationen - delvis för att ha en anledning att slå till mot Afghanistan och Irak - borde 11 september-kommissionen ha frågat sig om det fanns bevis som stödde denna alternativa förklaring. (Den alternativa förklaringen till 11 september-händelserna har diskuterats intensivt på internet och offentligt tillbakavisats av Bush-administrationen, så man kan inte hävda att kommissionen inte kände till den.) Kommissionen borde därför ha letts av någon

som stod helt fri från administrationen. Sett ur det perspektivet var Philip Zelikow ett av de sämsta tänkbara valen. Han tillhörde i princip administrationen och hade använt 11 september för att utarbeta en doktrin som användes för att rättfärdiga angreppet mot Irak. Med honom vid rodret kom Vita Huset, i den mån Vita Huset alls utreddes, att utredas av sig självt. Kommissionen kunde lika gärna ha letts av Condoleezza Rice eller Karl Rove – två medlemmar av Bushadministrationen som Zelikow upprätthöll förbindelser med trots att han lovat bryta dem under tiden han ledde kommissionens arbete.²⁸

Att hans ledarskap gjorde kommissionen allt annat än oberoende framgår tydligt av att Zelikow, när han delade ut arbetsuppgifter till de olika utredningsteamerna, helt enkelt utgick från Bush-Cheney-administrationens version – att 11 september-attackerna hade iscensatts av al-Qaida. Kean och Hamilton hade sagt att kommissionen till skillnad från konspirationsteoretiker utgick från fakta och inte från en slutsats – ”vi försökte inte framhålla en teori eller tolkning av 11 september framför en annan”.²⁹ Ändå erkände de att Zelikow hade gett ett av teamerna i uppgift att ”ta fram en beskrivning av al-Qaidas mest lyckade operation, nämligen 11 september-attackerna”.³⁰ Det är svårt att tänka sig ett tydligare exempel på metoden att utgå från en slutsats.

Utredarnas arbetsuppgifter utformades, vet vi i dag, efter ett utkast till slutrapport, som Zelikow hade utarbetat i förväg. Detta förbluffande faktum beskrevs utförligt av Philip Shenon, som berättade att det var ”ett detaljrikt utkast, komplett med ’kapitelrubriker, underrubriker och ytterligare underrubriker’”. Shenon avslöjade också att Kean och Hamilton i hemlighet samverkade med Zelikow för att dölja utkastets existens – av rädsla för att personalen skulle betrakta utkastet ”som bevis för att de och Zelikow hade föregripit rapportens slutsats”.³¹

Hur skulle personalen ha kunnat dra någon annan slutsats?

Faktum är att när personalen ett år senare fick reda på utkastets existens började några utredare skicka runt en parodi med titeln "Warrenkommissionens rapport - föregripande utkast". Ett av kapitlen hade rubriken: "En enda kula: Vi har inte sett beviset än. Men vi är säkra på vår sak."³² Poängen var förstås att Zelikows utkast skulle kunna ha haft titeln: "Usama bin Ladin och al-Qaida: Vi har inte sett beviset än. Men vi är säkra på vår sak."

NIST: En myndighet under Bush-Cheney-administrationen

Om både FEMA:s och 11 september-kommissionen styrdes av företrädare för Bush-Cheney-administrationen, hur var det då med NIST? Om möjligt ännu värre.

NIST är en myndighet som lyder under USA:s handelsdepartement. Under de år som rapporterna om tvillingtornen och WTC 7 författades var NIST alltså en myndighet under administrationens kontroll. Om de forskare som arbetade med NIST:s rapport personligen dragit slutsatsen att byggnaderna fällts med sprängämnen, skulle NIST-rapporterna inte ha kunnat framföra denna uppfattning. Det hade varit som att säga att attackerna underlättats av insiders. Varför då? Därför att bara insiders kunde garantera tillträde till byggnaderna - en förutsättning för att gärningsmännen skulle kunna placera ut sprängämnena.

På frågan om hur insiders skulle ha kunnat skaffa sig tillträde till byggnaderna har Sanningsrörelsen påpekat att Marvin Bush, bror till presidenten, var hög chef vid Securatom, ett företag som svarade för säkerheten i World Trade Center och att Wirt Walker III, en kusin, var företagets VD.³³

Med tanke på att NIST var en regeringskontrollerad myndighet samtidigt som den utarbetade WTC-rapporterna, måste vi räkna med möjligheten att dess rapporter åtminstone delvis

kan ha varit politiska och därmed inte strikt vetenskapliga till sin natur.

Bush-administrationens styrning av vetenskapen: Det har förekommit flera fall då Bushadministrationen tvingat myndigheter att styra vetenskapen för att genomdriva sina ståndpunkter. År 2003 publicerade House Committee on Government Reform ett dokument, "Politics and Science in the Bush Administration", där man beskrev "ett flertal tillfällen då administrationen manipulerat den vetenskapliga processen och förvanskat eller gömt undan vetenskapliga resultat".³⁴ År 2004 publicerade Union of Concerned Scientists ett dokument med titeln *Scientific Integrity in Policy Making: An Investigation into the Bush Administration's Misuse of Science*.³⁵ I det fanns en detaljerad dokumentation av de anklagelser som hade gjorts i en kortare publikation, "Restoring Scientific Integrity in Federal Policymaking", i vilken Bushadministrationen anklagades för att "förvanska vetenskapliga fakta för politiska syften". Fram till slutet av 2008 hade detta dokument skrivits under av över 15 000 forskare, bland dem 52 Nobelpristagare och 63 mottagare av National Medal of Science.³⁶

Ett särskilt välkänt exempel på vetenskaplig förvanskning som administrationen beordrat rörde Ground Zero efter 11 september-attackerna. Den 14 september 2001 rapporterade *The Boston Globe* att forskare funnit att luften hade "asbestnivåer upp till fyra gånger över gränsvärdet, vilket innebär en hälsorisk för räddningsarbetarna".³⁷ Men den 18 september förklarade Environmental Protection Agency att "luften är säker att andas in" och försäkrade New York-borna att luften inte innehöll "förhöjda halter av asbest".³⁸

Varför ljög EPA, vilket dr Cate Jenkins, en av EPA:s egna forskare, senare intygade att myndigheten hade gjort?³⁹ EPA:s generalinspektör Nikki Tinsley uppgav att påtryckningar från Vita Huset "hade fått EPA att lägga in lugnande besked och stry-

ka varningarna". Framför allt, berättade Tinsley, hade man tagit bort uttalanden om de potentiellt hälsovådliga effekterna hos luftburet damm innehållande asbest, bly, glasfiber och betong.⁴⁰

Förlitande sig på EPA:s uttalanden avstod många arbetare vid Ground Zero att ens använda grundläggande skydd, trots att det med tanke på den mycket giftiga luften borde ha varit obligatoriskt med omfattande säkerhetsåtgärder. Som ett resultat av detta har tusentals av arbetarna – enligt uppgift 60 till 70 procent av dem⁴¹ – drabbats av olika sjukdomar, bland annat cancer, som redan har orsakat några dödsfall. En advokat som företräder offren har förutspått att "fler människor kommer att dö i sviterna efter 11 september än av själva attackerna".⁴² Dessa uppgifter, som har diskuterats i böcker som *Death by Dust*, *Dust and Disease* och *Dust to Dust*,⁴³ har fått en skribent att beskriva följderna av EPA:s lögner som "11 septembers andra massaker".⁴⁴

Om Vita Huset kunde tvinga EPA att gå ut med en sådan lögn trots att det utsatt tusentals arbetare för livsfara, skulle det då inte också, om det låg bakom en kontrollerad rivning av tvillingtornen och WTC 7, ha sett till att NIST i sina rapporter dolde detta faktum? Med tanke på Bush-Cheney-administrationens tidigare agerande kan man bara utesluta denna möjlighet, om man förutsätter att Vita Huset inte var inblandat i förstörelsen av WTC-byggnaderna.

Vittnesmål av en före detta NIST-anställd: Bush-Cheney-administrationens tradition att förvanska vetenskapliga fakta för politiska syften är dock inte den enda anledningen till att man bör misstänka att NIST:s rapporter om WTC är mer politiska än vetenskapliga dokument. Vi har även ett vittnesmål från en före detta NIST-anställd som innehåft "en ledande forskartjänst på högsta tjänstemannanivå" fram till 2001, varefter han arbetade som inhyrd deltidskonsult till 2006.⁴⁵ Mannen vill

vara anonym av rädsla för repressalier, men fysikern Steven Jones har bekräftat att han är den han utger sig för att vara.⁴⁶

Enligt denne har NIST på senare år "helt flyttats över från vetenskapens till politikens arena". Politiseringen av NIST, sade han, började redan i mitten av 1990-talet när Clinton var president, men hade "vuxit sig allt starkare fram till i dag" (uttalandet fälldes i oktober 2007). Detta har lett till, menade han, att de forskare som arbetar för NIST "har förlorat [sitt] vetenskapliga oberoende och blivit föga mer än 'tjänstehjon'".⁴⁷

På frågan om vad NIST:s politisering hade för inverkan på dess utredning av 11 september-attackerna svarade han så här:

När jag fick höra att de "forskare" vid NIST som utredde 11 september verkade arbeta högst ovetenskapligt blev jag inte det minsta förvånad. Vid det laget, år 2001, hade alla inom NIST:s ledning lärt sig att ge efter för politiska påtryckningar. Det hade varit omöjligt för de NIST-medarbetare som utredde händelserna den 11 september att verka i fri vetenskaplig anda. Inte heller kunde de ha agerat utan hänsyn till de politiska följderna. Allt material som dessa tjänstemän producerade granskades rutinmässigt av ledningen och bedömdes utifrån dess möjliga politiska konsekvenser innan det publicerades.

NIST-forskarnas dokument granskades inte bara av NIST:s ledning, tillade han, utan också av "handelsdepartementets högsta ledning" ("som analyserade vårt arbete i detalj och ofta inte lät oss publicera något eller uttala oss utan att stämma av utsagorna med deras version"), National Security Agency och Office of Management and Budget - som är "en avdelning under presidentens kansli" och som "hade en särskilt utsedd politisk tillsynsman som följde [NIST:s] arbete."⁴⁸

Om allt som producerades av NIST om 11 september måste godkännas inte bara av Bush-Cheney-administrationens handelsdepartement utan också av dess (nu beryktade) National

Security Agency och en "politisk tillsynsman" från presidentens Office of Management and Budget verkar det som om Vita Huset oroade sig mycket för vad NIST skulle kunna komma fram till.

Philip Shenon skrev att 11 september-kommissionen i hög grad intresserat Karl Rove. Rove ledde kampen mot upprättandet av en sådan kommission. Sedan allmänna opinionen tvingat politikerna att utse en 11 september-kommission, var han med om att utnämna dess ordförande (Thomas Kean, som kontaktats av Rove, tyckte att den senares inblandning var märklig och undrade varför "kommissionens medlemmar hade utsetts av Bushs politiska guru"). Rove blev sedan Vita Husets "länk i kontakterna med kommissionen" och kom (liksom Rice) att ha kontinuerlig kontakt med Zelikow under kommissionens arbete.⁴⁹

Uttalandet från den förra NIST-medarbetaren tyder på att Vita Huset var mycket angeläget om att hålla NIST i strama tyglar.

Slutsats: I ljuset av dessa fakta har vi starka skäl att anta att NIST under arbetet med rapporterna om tvillingtornen och WTC 7 fungerade mer som en politisk än vetenskaplig myndighet. NIST:s chefsutredare Shyam Sunder förnekade dock detta bestämt: "Vi utförde undersökningen utan förutfattade meningar, utan styrning från någon, och vi ansträngde oss att göra ett så bra arbete som möjligt."⁵⁰ Att den beskrivningen inte stämde med sanningen antyds inte bara av den förra NIST-anställdes uttalande utan även av NIST:s egna rapporter, som bryter mot flera av den vetenskapliga metodens grundsatser. I tidigare böcker har jag visat att detta är sant när det gäller NIST:s rapport om tvillingtornen.⁵¹ I den här boken tänker jag visa att det är minst lika sant vad gäller dess rapport om WTC 7.

I nästa kapitel diskuterar jag några av de grundregler för vetenskaplig metod som NIST brutit mot i sin rapport om WTC 7.

2

Några grundregler för vetenskaplig metodik

President Barack Obama har lovat att hans administration inte kommer att fortsätta Bushadministrationens tradition att strunta i och förvanska vetenskapen i politiskt syfte. I sitt installationstal sade Obama: "Vi kommer att återge vetenskapen dess rättmätiga plats."¹ Under sina första femtio dagar vid makten utfärdade han en promemoria ägnad att värna den federala regeringens vetenskapliga rapporter för politisk påverkan.² Detta innebär att om vissa federala myndigheter under Bushadministrationen publicerade rapporter i viktiga frågor där vetenskaplig metodik åsidosattes av politiska hänsyn, bör dessa rapporter nu revideras.

I den här bokens inledning och första kapitel har jag visat att det finns anledning att misstänka att NIST:s rapport om WTC 7 är ett sådant fall. Ty när NIST utarbetade den fungerade man mer som politisk än vetenskaplig myndighet. I det här kapitlet tänker jag visa att misstanken är befogad genom att gå igenom den vetenskapliga metodens grunder.

Jag kommer dock inte att diskutera vetenskaplig metod i allmänhet utan bara några principer för sådan som forskarsamhället är enigt om inte får kränkas. Jag kommer inte heller ta upp en fullständig lista över sådana principer. Min fokus är smalare och jag kommer endast att ta upp de principer som NIST-rapporten om WTC 7 bryter mot.

Om NIST-rapportens författare medvetet brutit mot dessa grundregler, har de gjort sig skyldiga till vetenskapligt bedrägeri.

1. VETENSKAPLIGT BEDRÄGERI

I något historiskt skede utgick de flesta kanske från att vetenskapsmän drevs av ett oegennyttigt sökande efter sanningen och sällan eller aldrig frestades att ägna sig åt bedrägerier. Men för några årtionden sedan kom det fram att forskare i tobaksbolagens tjänst medvetet undanhållit bevis för att rökning orsakar cancer. På senare tid har vi, som jag nämnde i inledningen, blivit medvetna om att forskare som arbetade för Bushadministrationen var beredda att förvanska vetenskapliga fakta så att de skulle passa administrationens politiska agenda.

Man kan emellertid tro att detta är undantagsfall och att forskare för det mesta inte ägnar sig åt bedrägeri. Tyvärr talar mycket för att det optimistiska antagandet inte stämmer. En artikel som nyligen publicerades i *International Herald Tribune* hade titeln: "Vetenskapligt bedrägeri: vanligare än man tror." Artikeln inleddes så här:

En bred studie av förekomsten av vetenskapliga bedrägerier i USA har nyligen publicerats och resultatet är alarmerande: Att forskare fuskar är vanligare än man anar.³

Inom forskarvärlden har vetenskapliga bedrägerier avhandlats i längre studier utgivna i bokform. År 1985 publicerade William Broad och Nicholas Wade en bok med titeln *Betrayers of the Truth: Fraud and Deceit in the Halls of Science*.⁴ År 2004 gav Horace Freeland Judson ut boken *The Great Betrayal: Fraud in Science*.⁵

I diskussionen om vetenskapligt bedrägeri kan vi skilja mellan bedrägeri i strikt mening och bedrägeri i en bredare betydelse. Bedrägeri i bredare mening är när vetenskapsmän för att driva sin tes bryter mot någon av den vetenskapliga metodens grundregler. Vetenskapligt bedrägeri i strikt mening definieras som kränkningar av det slag som forskarsamhället särskilt har

klassat som "bedrägerier". Efter en diskussion om de principer som kränkts genom vetenskapligt bedrägeri i strikt mening kommer jag att ta upp ytterligare några principer som kränkts i vidare avseende.

I ett dokument med titeln "What is Research Misconduct?", som publicerades av generalinspektören för National Science Foundation (NSF), kan man läsa: "Forskningsfusk definieras som fabricering, förfalskning eller plagiering vid presentation, framställning eller analys av forskningsmaterial eller vid rapportering av forskningsresultat." I dokumentet definieras dessa tre typer av fusk så här:

Fabricering innebär att man hittar på resultat och registrerar eller rapporterar dem. Förfalskning innebär att man manipulerar forskningsmaterial, utrustning eller processer eller förvanskar eller utelämnar data eller resultat på ett sätt som gör att forskningen inte ges en korrekt framställning i forskningsarkiven. Plagiering innebär att man använder en annan persons idéer, processer, resultat eller formuleringar utan att ange vederbörande som källa.⁶

Dessa tre typer av "vetenskapligt fusk" är identiska med de tre typer av "vetenskapligt bedrägeri" som anges i Judsons bok. Vi kan därför hävda att fabricering, förfalskning och plagiering utgör exempel på vetenskapligt bedrägeri i strikt mening.

När man granskar NIST:s rapport om WTC 7 är den tredje typen av bedrägeri – plagiering – inte relevant. Jag kommer därför att koncentrera mig på de två första typerna – fabricering och förfalskning.

Vetenskapligt bedrägeri i strikt bemärkelse anses vara en mycket allvarlig sak. Det ovan citerade dokumentet från National Science Foundation uppmanar den som kommer i kontakt med vetenskapligt bedrägeri att ta kontakt med NSF:s generalinspektör; det finns till och med ett telefonnummer som man

kan ringa anonymt.⁷

Hur viktigt det är att avslöja bedrägerier har den framstående biologen Richard Lewontin förklarat i sin recension av Judsons bok. Även om han medger att vetenskapsmän kan vara oense om mycket, understryker han följande:

Varje forskare måste hålla med om att uppenbara bedrägerier inte kan tolereras. Om den moraliska aspekten åsidosätts, skulle den vetenskapliga undersökningen förlora sin roll som viktigt mänskligt arbete. Om medvetna falskningar inte bringas i ljuset, skulle vetenskapsmännen inte längre kunna göra anspråk på offentliga medel. Därför måste forskarna vara på sin vakt och stå beredda att avslöja de osanningar som kan härröra från deras institutioner.⁸

I den här boken tänker jag visa att NIST-rapporten om WTC 7 är ett skolexempel på vetenskapligt bedrägeri i strikt mening.

2. PRINCIPER SOM KRÄNKTS GENOM VETENSKAPLIGT BEDRÄGERI I STRIKT MENING

I nästa avsnitt kommer jag att diskutera ett antal principer som kan kopplas till bedrägeri i bred mening. I det här avsnittet tar jag upp tre principer som, om NIST brutit mot dem, gör det skyldigt till bedrägeri i strikt mening.

Bevis får inte fabriceras

Richard Lewontin skrev i sin recension av Judsons bok: "Fabricering innebär att man konstruerar påstådda observationer och data av ingenting. Det är rena lögnar, inget annat." Som jämförelse förklarade han att "förfalskning innebär att man anser och justerar resultatet av verkliga experiment så att de står i överensstämmelse med den önskade slutsatsen."⁹ Som denna distinktion visar hade Lewontin och Judson i första hand expe-

rimentella vetenskaper i åtanke.

Vid utarbetandet av rapporten om WTC 7 genomförde NIST dock inga fysikaliska experiment. Man förlitade sig i stället på datorsimuleringar. I den mån man gjorde experiment utfördes de med hjälp av datorer, som simulerade bränder, stålbjälkar, ställbultar och så vidare. Hela denna procedur, på vars datorgenererade modeller NIST baserade sin teori, kunde ha använts för att fabricera material nästan i oändlighet. Arkitekten Eric Douglas skrev följande om NIST:s rapport om tvillingtornen 2005:

Ett grundläggande problem med datorsimulering är den svår-
motståndliga frestelsen att manipulera indata tills man får det
önskade resultatet. Vad som förefaller vara en slutsats är i själ-
va verket en premis. Vi ser att NIST genomgående fallit för
denna frestelse under utredningen.”¹⁰

NIST fortsatte på samma väg vid utarbetandet av rapporten om WTC 7. Man medger nämligen att när modellerna av hur bränderna spreds på de olika våningsplanen konstruerades, ”användes inte de bränder som syns på foton och filmer som indata”.¹¹ Jag återkommer till detta i kapitel 9.

Med tanke på att NIST utförde sina experiment i datorer och inte med fysiskt material, är det svårt att säga vad som är förfalskning respektive fabricering. Som vi kommer att se längre fram verkar det som om NIST kan knytas till förfaringsätt som lämpligen klassas som fabricering enligt den definition som National Science Foundation ger: ”att hitta på resultat och registrera eller rapportera dem”.¹²

Bevis får inte förfalskas

Förfalskning innebär alltså enligt NSF:s definition att ”man manipulerar forskningsmaterial, utrustning eller processer eller förvanskar eller utelämnar data eller resultat på ett sätt som gör att forskningen inte återges korrekt i forskningsarkiven”.

Även om det inte alltid är självklart huruvida ett brott mot vetenskapens grundregler ska klassas som förfalskning eller fabricering, kommer jag att visa att NIST-rapporten innehåller flera påståenden som uppenbart hör till den ena eller den andra kategorin. Hit hör påståenden om brändernas lokalisering och varaktighet, deras högsta temperaturer samt de högsta temperaturer som stålet uppnådde. Dessa diskuteras närmare i kapitel 8 och 9. I kapitel 10 diskuterar jag påståenden om termisk expansion, trasiga eller saknade bultar och rasade pelare.

Relevanta bevis får inte förbigås

Horace Judson definierade förfalskning som "en förvanskning av data eller ett tendentiöst urval av rapporterade resultat".¹³ Den andra typen av förfalskning som omfattas av denna definition - "tendentiöst urval av rapporterade resultat" - påminner till sin andemening om den del av NSF:s definition som talar om att "utelämna data". Denna typ av förfalskning är så allvarlig, särskilt med avseende på NIST-rapporten, att den förtjänar att upphöjas till en egen grundsats: *Inga relevanta bevis får förbigås*.

En del vetenskapsfilosofer menar att den vetenskapliga metodens kärna ligger i strävan att "utifrån bevis och förnuftigt resonemang komma fram till den bästa förklaringen".¹⁴ Även om det råder delade meningar om huruvida den formuleringen verkligen fångar den vetenskapliga undersökningens metod kan ingen förneka att en undersökning bör syfta till att ta fram den *bästa förklaringen*.

Vad är då den *bästa* förklaringen från en strikt vetenskaplig eller filosofisk synpunkt? Jo, det är den som bäst uppfyller kriteriet att vara motsägelsefri och i sig tillräcklig. Den vetenskapliga metoden kan sägas vara en *rationell empirism*. Dess rationella dimension uttrycks i en strävan att vara motsägelsefri, dess empiriska dimension i föresatsen att vara tillräcklig i förhållande till

alla relevanta fakta. Den bästa förklaringen av ett givet fenomen är alltså den som är motsägelsefri och samtidigt förklarar eller på annat sätt tar hänsyn till alla relevanta bevis.

Av dessa båda kriterier är det det empiriska – att vara tillräcklig i förhållande till samtliga relevanta bevis – som oftast nonchaleras. Vetenskapliga förklaringar lider sällan av uppenbara motsägelser (även om NIST:s rapport om WTC 7 ger exempel på just den sortens brist, vilket jag visar i kapitel 10). Det beror på att forskare ofta frestas att uppnå motsägelsefrihet genom att helt enkelt bortse från relevanta bevis. "Det är inte så svårt att formulera en [logiskt stringent] teori", påpekar vetenskapsfilosofen Alfred North Whitehead, "om man är beredd att bortse från hälften av bevisen."

Även om det ibland antas att vetenskapen står fri från moral, är det inte sant. Att rutinmässigt strunta i bevis i syfte att producera förment vetenskapliga rapporter är moraliskt förkastligt. "Det moraliska förhållningssätt som krävs av den som söker sanningen", sade Whitehead, kan beskrivas som "en oförtruten strävan att ta hänsyn till alla tillgängliga bevis."¹⁵

Vi kommer längre fram, framför allt i kapitel 4 och 5, att se att NIST vid upprepade tillfällen saknade ett moraliskt förhållningssätt.

3. PRINCIPER SOM KRÄNKTS GENOM VETENSKAPLIGT BEDRÄGERI I VIDARE MENING

Ovan har jag diskuterat de principer som brutits mot genom vetenskapligt bedrägeri i strikt mening. Här tar jag upp några principer vars åsidosättande innebär vetenskapligt bedrägeri i vidare mening. Om en rapport utger sig för att vara vetenskaplig, är den det inte om den bryter mot dessa principer. NIST hävdade bestämt att dess rapport om WTC 7 var vetenskapligt underbyggd. Som jag nämnde i inledningen påstod NIST:s

chefsutredare Shyam Sunder, att "vetenskapen ger stöd för vår slutsats".¹⁶ Men om rapporten bryter mot den vetenskapliga metodens allmänt accepterade grundregler bör den inte kallas vetenskaplig, även om man bortser från anklagelsen om bedrägeri i strikt mening. Låt oss se närmare på några av grundsatserna!

Utomvetenskapliga hänsyn får inte bestämma slutsatserna

Att forskarnas slutsatser inte får *bestämmas* av utomvetenskapliga hänsyn är inte detsamma som att forskningen inte får *påverkas* av faktorer utanför vetenskapen – det vore ett orealistiskt krav.

Till exempel påpekade Richard Lewontin i sin recension av Judsons bok att vetenskapsmän ibland lockas till bedrägerier i sin "strävan att nå ekonomisk framgång, skaffa sig personlig makt och tillfredsställa sitt ego". Även om detta är uppenbara exempel på utomvetenskapliga motiv har de även spelat en viktig roll vid de flesta vetenskapliga upptäckter. På samma sätt betraktas estetiska och religiösa hänsyn som utomvetenskapliga faktorer, men det går inte att komma ifrån att sådana ibland har spelat en positiv roll i samband med vetenskapliga genombrott.

Snarare än att hävda att utomvetenskapliga hänsyn inte bör *påverka forskarnas arbete*, innebär denna princip bara att de aldrig får tillåtas *bestämma deras slutsatser*. Det allt överskuggande motivet måste vara viljan att blotta sanningen om det studerade objektet.

Exempelvis kan religiösa motiv ha övertygat någon att bli vetenskapsman och forska på ett visst område. Men det underliggande motivet till forskningen kan inte vara att finna stöd för en befintlig religiös övertygelse. Det vore inte vetenskapligt. En del vetenskapsmän kanske har den önskan, men om deras arbe-

te ska betraktas som vetenskap och inte pseudovetenskap måste de rätta sig efter bevisen, även om det innebär att de måste ge upp den övertygelse de hade hoppats finna stöd för.

På motsvarande sätt kan vetenskapligt arbete någon gång påverkas av politiska motiv, till exempel då en forskare hoppas finna stöd för sin politiska åsikt i en viss medicinsk fråga eller miljöfråga. Det är naturligt och behöver inte vara fel. Men om motivet får forskaren att strunta i eller förvanska bevis kan hans eller hennes arbete inte betraktas som vetenskapligt.

Ett mycket vanligt utomvetenskapligt motiv är när anställda vid ett företag vill vara sin arbetsgivare till lags, om så bara för att behålla jobbet eller bli befordrade. Sådana önskemål speglar ofta ekonomiska motiv och funderingar kring den egna sociala statusen. Sådana motiv är normala och behöver inte innebära problem eftersom de anställda kan vara sin arbetsgivare till lags genom att utföra ett bra arbete. Men om arbetsgivaren ber de anställda att manipulera data för att komma fram till andra slutsatser än de skulle ha gjort om data inte hade manipulerats, då kan önskan att vara till lags locka till vetenskapligt bedrägeri.

NIST:s rapport om WTC 7 rymmer som vi ska se många anledningar att tro att dess metod och slutsatser bestämdes av utomvetenskapliga hänsyn – antagligen i form av order uppifrån som var baserade på politiska hänsyn och som forskarna vid NIST rättade sig efter därför att de var måna om att behålla jobbet. Den före detta anställda vid NIST sade att åtminstone några av hans vänner som är kvar där ”har gett efter för den politiska styrningen utan glädje och ofta motvilligt”.¹⁷

En utredning bör utgå från den mest sannolika hypotesen

Försöket att finna en förklaring till en händelse har som utgångspunkt en hypotes – kanske uppställd efter ett inledande

skede av tämligen neutral och förutsättningslös datainsamling. Vår andra princip säger att om mer än en förklaring verkar rimlig bör man som vetenskapsman utgå från den mest sannolika.

I en del situationer kan det förstås hända att ingen hypotes framstår som mer sannolik än någon annan. (I vissa mordutredningar till exempel pekar omedelbart tillgängliga fakta inte ut någon bestämd misstänkt.) Men det finns också fall då tillgängliga fakta i början av utredningen faktiskt pekar på att en hypotes är mer sannolik än andra. I sådana fall bör utredningen utgå från den hypotesen. En fullständigare formulering av principen vore därför: *När det finns en mest sannolik förklaring till ett fenomen bör utredningen utgå från hypotesen att denna möjliga förklaring är den riktiga.*

Att utgå från en sådan hypotes innebär inte att man automatiskt förutsätter att den är sann. Om utredarna utgår från denna hypotes bör de tvärtom söka efter bevis som motsäger den. Om man klassar sitt ursprungliga antagande som en "hypotes" visar man att den bara gäller tills vidare.

Men även om en vetenskapsman bara bör se sin hypotes som giltig tills vidare, bör han eller hon utgå från den hypotes som verkar vara den rimligaste förklaringen på fenomenet i fråga. Något annat skulle antyda att arbetet styrs av ett utomvetenskapligt motiv och inte av en önskan att finna sanningen.

Som vi ska se i kapitel 3 framstod *en* tänkbar förklaring till ödeläggelsen av WTC 7 som den överlägset mest sannolika. Ändå valde NIST att utgå från en helt annan hypotes.

När två eller fler hypoteser verkar lika rimliga bör man välja den enklaste

I en del fall kan flera förklaringar till ett visst fenomen förefalla lika rimliga. Det råder stor enighet bland filosofer och naturvetare om att man i det fallet bör välja den enklaste för-

klaringen. Dock råder stor oenighet om hur denna princip bör tolkas.

Principen går ofta under namnet "Ockhams rakkniv", uppkallad efter filosofen och teologen William Ockham som levde och verkade på 1300-talet. Från honom hämtar vi bland annat formuleringen: "Man bör inte mångfaldiga tingen utöver det nödvändiga."¹⁸ Francis Heylighen, en nutida forskare vid Bryssels universitet, föredrar att formulera Ockhams rakkniv så här: "Man bör inte göra fler antaganden än vad som behövs." Denna grundregel, tillägger han, "manar oss att av ett antal i övrigt likvärdiga förklaringar till ett givet fenomen välja den enklaste".¹⁹

Sin mest betydande och ickekontroversiella tillämpning torde tolkningen av denna grundregel få när det gäller att förklara komplexa händelser där det finns flera fenomen att förklara. Anta att det finns sju fenomen (A, B, C, D, E, F och G) som kan förklaras lika sannolika på två olika sätt. Det första alternativet är att välja en hypotes som förklarar A och samtidigt förklarar även B, C, D, E, F och G. Det andra alternativet är att välja en hypotes som förklarar A, en annan som förklarar B, ytterligare en annan som förklarar C och så vidare. Praktiskt taget alla vetenskapsmän skulle hålla med om att i det fall båda metoderna är lika rimliga som förklaring till samtliga sju fenomen, bör den första metoden väljas. Den skulle uppenbart motsvara Heylighens krav att den enklaste lösningen bör väljas. Den skulle dessutom uppfylla Ockhams princip tolkad som att *det är meningslöst att förklara en komplex händelse med flera hypoteser om den kan förklaras lika bra med en enda*.

Denna princip talar för valet av hypotesen att WTC 7 förstördes i en kontrollerad rivning, vilket vi ska se längre fram.

Skenargument måste undvikas

När vetenskapsmän är mindre intresserade av att ärligt söka

sanningen än att försvara en teori baserad på utomvetenskapliga hänsyn bemöter de ofta sina kritikers argument genom att gå till attack mot skenargument: att i stället för att bemöta kritiker-
nas verkliga argument konstruera egna och lätt vederläggbara argument som tillskrivs kritikerna och visas vara felaktiga. Den som väljer denna metod ger intryck av att bemöta motståndarens argument, men gör det i själva verket inte.

När vetenskapsmän tar till detta knep är det ett tydligt tecken på att de inte ärligt söker sanningen. Om de hade gjort det, skulle de ha sett sin oförmåga att vederlägga kritikerns argument som en sporre att revidera sin ståndpunkt för att göra den mer sannolik.

I kapitel 6 ska vi se att NIST använder skenargument för att hävda att WTC 7 omöjligt kan ha rivits med sprängämnen.

Påståenden som vid en första anblick förefaller orimliga bör inte framläggas utan goda skäl

Många vetenskapliga framsteg har ofta gjorts av forskare vars påståenden vid den aktuella tidpunkten ansetts orimliga. Ett sådant exempel är kvantteorin. Det behöver därför inte vara ovetenskapligt att lägga fram orimliga påståenden. Grundregeln är att de inte bör presenteras utan goda skäl. Kvantteorins upphovsmän uppfyllde det kravet dels genom att visa att grunden för Newtons fysik inte kunde förklara det samspel som förekommer på kvantnivå, dels genom att visa att deras nya teori, hur besynnerlig den än förefaller, ger mycket exakta förutsägelser.

På så sätt övertygade kvantteorins upphovsmän andra forskare om att deras påståenden, som vid en första anblick verkade absurda, vid en närmare granskning var fullt rimliga. Denna process visar att vad som är "sannolikt" är en subjektiv bedömning som görs utifrån betraktarens föreställningar. En fullständigare formulering av denna grundsats vore därför: "Fäll inte

utan goda skäl påståenden som *vid en första anblick förefaller orimliga.*"

Denna grundsats rymmer en välkänd regel: "Extraordinära påståenden kräver extraordinära bevis." Den regeln kan omformuleras till följande princip: *Extraordinära påståenden bör bäras upp av extraordinära bevis.*

Som vi ska se i Del II av den här boken gör NIST flera extraordinära påståenden. Men i stället för att låta dem få stöd av extraordinära bevis presenterar NIST mycket svaga bevis.

Som exemplet med kvantteorin visar kan det krävas mer än bara starka bevis för att med goda skäl kunna hävda ett vid första anblicken extraordinärt påstående. Grundarna av kvantteorin visade också att de dittills accepterade fysiska lagarna inte kunde förklara de fenomen som de hade upptäckt på naturens mest grundläggande nivå. De märkvärdiga och i förstone orimliga påståendena var nödvändiga för att förklara de nya fenomenen.

Så arbetade dock inte NIST. Även om NIST:s teori att WTC 7 rasade på grund av bränder kräver flera orimliga antaganden, kan NIST inte ge någon god (det vill säga *vetenskaplig*) anledning till varför man förkastade de hypoteser som lyckats förklara alla de fall då ett höghus med stålstomme kollapsat såväl före som efter den 11 september 2001.

Några av de orimliga påståenden som NIST gör bryter dessutom mot ytterligare två av den vetenskapliga metodens grundregler.

Unika orsaker bör inte utan goda skäl förklara alldagliga fenomen

Med stöd av naturens lagbundenhet – som både förutsätts och gång efter annan bekräftas av vetenskapen – antar vi med rätta att varje välbekant fenomen har samma orsaker som vid tidigare tillfällen, om det inte finns starka bevis för motsatsen. Denna

förväntan sammanfattas i följande princip: "Samma fenomen bör ha samma orsaker."

Det går inte att finna ett bättre exempel än det som den här boken handlar om. Det är i dag inte ovanligt att höghus med stålstomme rasar samman. Tiotals exempel har visats på teve. Samtliga ras före och efter den 11 september 2001 har utlösts av sprängmedel som ett led i vad som brukar kallas kontrollerad rivning. Vid den form av kontrollerad rivning som kallas implosion rasar byggnaden rakt ner med en acceleration som liknar den vid fritt fall. Utan starka bevis på motsatsen borde forskarna normalt sett anta att tvillingtornen och WTC 7, som rasade i mer eller mindre fritt fall, revs med sprängämnen.

NIST hävdar emellertid att rasen hade helt andra orsaker, trots att de påminde om implosioner. Särskilt med avseende på WTC 7 hävdades att orsaken var en värmeutvidgning hos stålet som orsakades av bränder i byggnaden. NIST presenterade därmed ett ypperligt exempel på ett påstående som redan vid första anblicken är orimligt. NIST kunde ha förvandlat detta i förstone orimliga påstående till ett rimligt bara genom att (1) presentera mycket starka bevis för ståndpunkten att sprängämnen *inte* användes och genom att (2) erbjuda en rimlig alternativ teori som kunde förklara varför WTC 7 rasade i nästan fritt fall. Som vi ska se i kapitel 6 och 7 kunde NIST inte leva upp till något av kraven.

Vetenskapsmän bör inte föra fram påståenden som förutsätter att naturlagar har satts ur spel

Om vi bortser från rena självmotsägelser, är de mest orimliga påståenden en vetenskapsman kan göra sådana som förutsätter att en eller flera naturlagar – ibland kallade fysikens lagar – har satts ur spel. Om det påstås att naturens lagar av någon anledning inte har gällt, är det detsamma som att säga att det har skett

ett mirakel i ordets traditionella bemärkelse. Naturlagarna har då satts ur spel av någon övernaturlig orsak. Det är i princip accepterat i forskarsamhället att mirakel i den meningen inte sker. Denna grundregel erkänns till och med av många teologer.²⁰

Men trots att denna grundregel är allmänt accepterad frestas vetenskapsmän – liksom en del filosofer och teologer – ibland att bryta mot den när de inte lyckas förklara ett visst fenomen. Detta brännmärks i en berömd karikatyr om en fysiker som skriver ned en teknisk förklaring på svarta tavlan. Efter att ha fyllt tavlan med formler skriver han längst ner: "Därefter sker ett mirakel."²¹ Frestelsen att ta till den lösningen när ingen naturligt förklaring verkar möjlig illustreras av en känd filosof. Han hänvisade till den teckningen, när han försökte förklara att medvetande mirakulöst kunde framgå ur materia.²²

Det är kanske ingen överraskning att NIST föll för denna frestelse. Sedan NIST lanserat en teori om WTC 7:s kollaps, som inte förklarade dess fria fall, förnekade dess utredare i Draft Report från augusti 2008 att byggnaden hade fallit fritt. Men sedan bevis för motsatsen presenterats offentligt, erkände NIST i sin Slutrapport från november att byggnaden befunnit sig i fritt fall i över två sekunder – trots att NIST:s teori, som uteslöt att sprängämnen hade brukats för att slå ut stålpelarna, inte kunde förklara detta fria fall. NIST antydde därmed att det hade skett ett mirakel.

Vetenskapligt arbete bör granskas av andra vetenskapsmän innan det publiceras

Det är vedertagen praxis att vetenskapliga rapporter granskas av andra forskare med kompetens på det aktuella området. Oavsett om rapporterna är avsedda att ges ut som böcker eller som tidskriftsartiklar brukar redaktörerna skicka dem till ett par andra forskare för fackgranskning. Om granskarna kommer

fram till att rapporterna innehåller allvarliga fel avvaktar redaktörerna med publicering tills författarna har bemött kritiken på ett nöjaktigt sätt.

Även om sådan granskning av andra forskare inte fungerar perfekt,²³ är den vida bättre än ingenting. Vetenskapsmän som frestas fabricera, ignorera eller förfalska bevis lär vara mindre benägna att göra det om de vet att oberoende experter kommer att granska deras arbete. De lär också vara mer benägna att undvika de övriga ovetenskapliga metoder som diskuterats ovan – som att avfärda de mest sannolika hypoteserna, använda retoriska skenargument, fälla orimliga påståenden utan goda skäl, tillskriva alldagliga fenomen unika orsaker och antyda att naturlagar har satts ur spel.

NIST:s rapport om WTC 7 underkastades dock ingen fackgranskning. Däremot erbjöd NIST allmänheten – och därmed andra vetenskapsmän – att lämna ”kommentarer” till rapporten. Men det fanns ingen oväldig domare som kunde kräva att NIST svarade på den mottagna kritiken på ett seriöst sätt. Och som vi ska se struntade NIST för det mesta i kritiken och visade inte ens formell respekt för forskares gängse granskningsprocess.

I det här kapitlet har jag beskrivit ett antal grundregler för vetenskaplig metodik. I de följande kapitlen kommer jag att visa att NIST bröt mot dessa regler och att det berodde på att NIST hade politiska syften snarare än vetenskapliga.

3

NIST:s vägran att utgå från den mest sannolika hypotesen

I kapitel 1 såg vi att det fanns goda skäl att misstänka att NIST inte följde den grundregel för vetenskaplig metod som diskuterades i kapitel 2, nämligen: *Utomvetenskapliga hänsyn bör inte tillåtas bestämma slutsatserna*. Vi fann särskilt anledning att misstänka att NIST agerade som en politisk (och inte vetenskaplig) myndighet. Som sådan skulle dess främsta uppdrag inte ha varit att fastställa en trovärdig sanning. Även om NIST måste utarbeta en rapport som kunde verka trovärdig i pressens och allmänhetens ögon, skulle dess främsta uppgift ha varit att utarbeta en rapport som kunde godtas av Bush-Cheney-administrationen.

Om NIST verkligen tillät politiska hänsyn att bestämma utredningens slutsatser, förklarar det varför NIST dessutom bröt mot principen att utgå från den mest sannolika hypotesen i sitt försök att förklara förloppet.

Den mest sannolika hypotesen

Som vi såg i inledningen är den mest sannolika hypotesen om varför WTC 7 rasade att byggnaden revs med sprängämnen enligt ett förfarande som kallas kontrollerad rivning.

Låt mig upprepa de två mest självklara skälen till att detta är den mest sannolika hypotesen: För det första hade samtliga

höghus med stålstomme som rasat samman före den 11 september 2001 demolerats genom kontrollerad rivning. Före den 11 september hade ingen byggnad av det här slaget rasat utan hjälp av utplacerade sprängmedel. För det andra påminde WTC 7:s kollaps i mycket om den form av kontrollerad rivning som kallas implosion.

Den andra punkten ignorerades av Shyam Sunder, NIST:s chefsutredare, när han på en presskonferens om NIST:s rapport om WTC 7 förklarade:

Vi insåg från början att det skulle bli svårt att fastställa vad som hade skett med byggnad 7 den 11 september. Det fanns inga självklara svar, inget man kunde peka på och säga: "Där har vi det, det var därför byggnaden rasade."¹¹⁶

Sunders uttalande stämmer inte. Som jag påpekade i inledningen uppvisar byggnadens kollaps sju särdrag som kunde vara hämtade ur en lärobok i kontrollerad rivning. Låt mig upprepa dem:

- (1) Kollapsen började nedtill på byggnaden.
- (2) Raset började plötsligt.
- (3) Byggnaden rasade helt.
- (4) Byggnaden föll rakt ner.
- (5) Dess acceleration var snarlik den hos ett fritt fallande föremål.
- (6) Det mesta av byggnadens betong pulvriserades i mycket små partiklar, som gav upphov till ett väldigt dammoln.
- (7) Den mesta bråten samlades i en ganska kompakt hög.¹¹⁷

I den mån det finns en "lärobok" som NIST borde ha följt, kan man hänvisa till *Guide for Fire and Explosion Investigations*, utgiven av National Fire Protection Association (NFPA). Denna handbok uppmanar utredare att söka efter bevis för att sprängämnen använts så snart det rör sig om "skador av större art",

vilka definieras så här:

Skador av större art innebär att byggnaden ödeläggs och förvandlas till fint pulvriserat stoft. Väggar, tak och bärande element splittras eller krossas så att byggnaden fullständigt ödeläggs. Bråte far vida omkring, minst femtio meter.¹¹⁸

De två första meningarna i den här beskrivningen stämmer helt in på ödeläggelsen av WTC 7. Även om den tredje meningen, som säger att bråte då sprids långt ut, inte gör det, passar det väl på tvillingtornens kollaps. NIST erkänner detta genom att hävda att bråte från det norra tornet, som stod hundra meter bort, skadade och startade bränder inuti WTC 7.

Med tanke på att både WTC 7 och tvillingtornen i sitt sätt att rasa uppvisade många av de särdrag som NFPA:s handbok be-tecknar som "skador av större art", borde NIST absolut ha börjat med att söka efter bevis för att sprängämnen hade använts.

Förutom att WTC 7:s kollaps i många avseenden påminde om en kontrollerad rivning och överensstämde med definitionen av en "skada av större art", stöds slutsatsen att NIST borde ha börjat med att söka efter sprängämnen av en princip som diskuterades i kapitel 2: *Unika orsaker bör inte utan goda skäl förklara alldagliga fenomen*. Denna princip följer i sin tur ur en annan, som stipulerar att *snarlika fenomen brukar ha snarlika orsaker*.

Före den 11 september 2001 hade samtliga höghus med stål-stomme som rasat gjort detta av en och samma anledning: de hade rivits med sprängämnen. NIST påstår emellertid att WTC 7 hade kollapsat av en helt annan orsak: "Detta var första gången som ett höghus hade rasat till följd av brand."¹¹⁹

Någon gång kan den vanliga orsaken till ett fenomen uteslutas, vilket gör det nödvändigt att finna en annan orsak än den gängse. Det är därför som principen i fråga säger att forskare inte *utan goda skäl* bör anta en annan orsak än den gängse.

Ställdes NIST i och med WTC 7:s ras inför ett fenomen vars normala orsak på vetenskapliga grunder kunde uteslutas? Det hävdar NIST. Men som vi ska se i kapitel 6 är det ett påstående, som NIST bara kan föra fram genom att bryta mot ännu en princip för vetenskaplig diskussion, nämligen den som säger att *retoriska skenargument bör undvikas*.

NIST:s alternativ till den mest sannolika hypotesen

När NIST började sin utredning om WTC 7, var den mest sannolika hypotesen att den orsakats av någon sorts sprängämnen. Och faktum är att NIST enligt NFPA:s handbok i praktiken var tvunget att i sin utredning börja med att söka spår efter sprängämnen – vilket är ett annat sätt att säga att NIST borde ha börjat med att söka efter bevis som kunde ha bekräftat hypotesen att byggnaden hade rivits med avsikt. Ändå valde NIST:s utredare att utgå från en annan arbetshypotes. NIST skrev:

Det svåra var att visa om golvplanen i WTC 7 kunde rasa till följd av en vanlig brand i byggnadens inre.¹²⁰

Varför antog NIST att detta var "svårt"? Varför skulle NIST, som redan visste att byggnader som WTC 7 kan rivras med sprängämnen – dessutom det enda sätt på vilket byggnader av det slaget dittills hade rasat – undra om en vanlig brand "kunde" få en byggnad att störta samman? Som fysikern Steven Jones har skrivit:

Sannolikheten för att WTC 7 skulle rasa närmast symmetriskt till följd av spridda bränder här och där (den "officiella" teorin) – vilket förutsätter att flera bärande pelare skulle brista nästan samtidigt – är försvinnande liten."¹²¹

"Försvinnande liten" innebär att sannolikheten är praktiskt taget noll. Och byggnadsingenjören Kamal Obeid har rätt och

slätt angett sannolikheten som just noll. Obeid påpekar att för att WTC 7 skulle kunna rasa helt lodrätt och därmed symmetriskt, vilket byggnaden gjorde, måste samtliga 82 stålpelare ha brustit på samma gång. Att åstadkomma detta utan sprängämnen är "omöjligt", menade Obeid.¹²²

Varför skulle NIST i stället för att utgå från hypotesen om kontrollerad rivning – som praktiskt taget alla vetenskapsmän, arkitekter, byggnadsingenjörer och rivningsexperter världen över skulle ha betraktat som den mest sannolika hypotesen – ha utgått från en hypotes som de flesta ingenjörer skulle ha ansett vara ytterst osannolik – så osannolik att fysikern John Wyndham kallade den "det minst sannolika antagandet".¹²³

Att samla bevis till stöd för en sådan osannolik hypotes skulle sannerligen ha varit "svårt". Men hur kan NIST ha valt ett så svårt alternativ i stället för att helt enkelt utgå från den mest sannolika hypotesen? Det är en av de avgörande frågor som måste ställas till NIST om dess rapport om WTC 7. Om NIST:s talespersoner skulle svara uppriktigt (vilket de kanske skulle göra under ed), skulle de garanterat erkänna att NIST i sin egenskap av myndighet under Bush-Cheney-administrationen var tvungen att utesluta rivningshypotesen av politiska skäl. Det var den slutsats som Wyndham drog när han skrev: "NIST:s underlåtelse att på allvar utreda andra orsaker än brand till byggnadernas sammanbrott talar starkt för att regeringen blandade sig i den vetenskapliga processen."¹²⁴

Shyam Sunder, NIST:s chefsutredare, avvisade denna anklagelse redan på förhand när han sade: "Vi genomförde analysen utan förutfattade meningar om vad som hände."¹²⁵ Det påståendet faller på att NIST vägrade att utgå från den mest sannolika hypotesen. Dessutom åsidosatte NIST systematiskt alla bevis som talade för en kontrollerad rivning som orsak till raset, något jag kommer att gå närmare in på i de tre följande kapitlen.

Sunder förnekade klart och tydligt att NIST lät politiska hänsyn gå före vetenskapliga principer: "Vår uppgift var att arbeta fram den vetenskapligt bäst underbyggda rapporten."¹²⁶ Hederligare hade varit att säga: *Vår uppgift var att arbeta fram den vetenskapligt bäst underbyggda rapporten i ljuset av att vi är en myndighet under Bush-Cheney-administrationen.*

Under dessa omständigheter låg det svåra för NIST i att finna ett till synes rimligt scenario som kunde förklara varför WTC 7 kunde störta samman utan hjälp av sprängämnen. Eftersom inga sprängämnen påträffats, måste NIST därefter kunna visa att det valda scenariot verkligen kunde förklara hur och varför byggnaden störtade samman. Men för att NIST skulle kunna hävda att inga sprängämnen påträffats måste man ignorera ett stort antal bevis.